

Λουκιανός

[Ταξίδια γεμάτα περιπέτειες]

Ο συγγραφέας-αφηγητής στο βιβλίο του *Αληθινή Ιστορία* μας λέει ότι, θέλοντας κάποτε να δει καινούργια πράγματα και να γνωρίσει τους κατοίκους που ζουν στην άλλη άκρη του ωκεανού, ταξίδεψε μαζί με άλλους σ' ένα καράβι που ξαφνικά άλλοτε πετούσε στον ουρανό κι άλλοτε έπλεε στη θάλασσα. Έτσι, λοιπόν, γνώρισε παράξενα πλάσματα, είδε τον στρατό του Φεγγαριού να μάχεται με τον στρατό του Ήλιου, νησιά που έπλεαν και άλλα εξωτικά και παράξενα μέρη. Ως και τον Οδυσσέα βρήκε, στη χώρα των Μακάρων, και την Καλυψώ, στο νησί της την Ωγυγία. Στο κείμενό μας περιγράφονται παρόμοιες περιπλανήσεις του καραβιού και των επιβατών του.

Κολοκυθοπειρατές και Καρυδοναύτες

Γυρίσαμε και κοιμηθήκαμε στην ακρογιαλιά κοντά στο καράβι και το πρωί ανοιχτήκαμε με δυνατό αέρα. Δυο μέρες μας έδερνε η τρικυμία και την τρίτη πέσαμε πάνω στους Κολοκυθοπειρατές, κάτι αγριάνθρωπους από τα γύρω νησιά, που ληστεύουν τους ταξιδιώτες. Έχουν μεγάλα καράβια από κολοκύθα, εξήντα πήχες μάκρος το καθένα. Ξεραίνουν δηλαδή τις κολοκύθες, αδειάζουν την ψίχα και τις κάνουν καράβια, βάζοντας καλάμια για κατάρτια και για πανί τα κολοκυθόφυλλα.

Μας επιτέθηκαν λοιπόν από δυο μεριές, πετώντας μας αντί για πέτρες κολοκυθόσπορους και μας τραυμάτισαν κάμποσους. Πολεμούσαμε ώρες πολλές χωρίς αποτέλεσμα ώσπου, κοντά στο μεσημέρι, είδαμε να 'ρχονται ενάντια στους Κολοκυθοπειρατές οι Καρυδοναύτες που, όπως φάνηκε, ήταν εχθροί τους, γιατί μόλις τους είδαν να 'ρχονται, άφησαν εμάς κι όρμησαν κατά πάνω τους. Εμείς, στο μεταξύ, σηκώσαμε το πανί και τους αφήσαμε να πολεμάνε. Ήταν φανερό πως θα νικούσαν οι Καρυδοναύτες, γιατί και περισσότεροι ήταν —πέντε καράβια— και πολεμούσαν με καλύτερα πλοία — κάτι καρυδότσουφλα δεκαπέντε οργιές, κομμένα στη μέση κι αδειασμένα.

Οι ληστές με τα δελφίνια

Όταν πια τους χάσαμε απ' τα μάτια μας, περιποιηθήκαμε τους τραυματίες και από δω και μπρος ήμασταν διαρκώς με τα όπλα στο χέρι, μη μας επιτεθεί πάλι κανείς. Και αποδείχτηκε ότι οι φόβοι μας

* **χρεμέτιζαν** (χρεμετί-ζω): χλιμίντριζαν

* (οι) **γύπες** (ο γύπας): μεγαλόσωμα αρπαχτικά πουλιά

* **η φιγούρα της πρύμνης τίναξε τα χηνίσια της φτερά:** Η άκρη της πρύμνης του πλοίου είχε το σχήμα λαιμού χήνας

* **το κατάρτι... μαύρα σταφύλια:** Ο συγγραφέας αναφέρεται στην περιπέτεια του θεού Διόνυσου που, όταν τον έπιασαν πειρατές και ήθελαν να τον πουλήσουν ως σκλάβο, αυτός έκανε να φυτρώσει στο κατάρτι του πλοίου του ένα κλήμα, τα κουπιά έγιναν φίδια κι ο ίδιος λιοντάρι. Το αποτέλεσμα ήταν να φύγουν οι πειρατές κατατρομαγμένοι

αυτοί δεν ήτανε αβάσιμοι, γιατί, λίγο πριν δύσει ο ήλιος, φάνηκαν να 'ρχονται κατά πάνω μας καμιά εικοσαριά πάλι ληστές, καβάλα σε μεγάλα δελφίνια. Τα δελφίνια τούς πήγαιναν με σιγουριά και καλπάζοντας χρεμέτιζαν* σαν άλογα. Μόλις πλησίασαν, χωρίστηκαν σε δυο μεριές κι άρχισαν να μας πετάνε ξερές σουπιές και μάτια καβουριών. Αλλά κι εμείς τους αρχίσαμε με τα τόξα και τα κοντάρια κι έτσι δεν κράτησαν πολύ. Οι περισσότεροι χτυπήθηκαν κι έτρεξαν να κρυφτούν στο νησί.

Στη φωλιά της αλκυόνας

Γύρω στα μεσάνυχτα, μ' όλο που είχε γαλήνη, πέσαμε κατά λάθος πάνω σε μια τεράστια φωλιά αλκυόνας, που θα 'ταν πάνω κάτω τριάντα στρέμματα. Η αλκυόνα, κάπου τόση κι αυτή, καθόταν πάνω στη φωλιά κλωσώντας τ' αυγά της, κι έτσι όπως έκανε να πετάξει, κόντεψε να βουλιάξει το καράβι μας απ' τον αέρα που σήκωσαν τα φτερά της. Έφυγε αφήνοντας μια λυπητερή στριγγλιά.

Είχε αρχίσει να χαράζει πια. Κατεβήκαμε απ' το πλοίο και κοιτούσαμε τη φωλιά που έμοιαζε με μεγάλη σχεδιά, πλεγμένη από τεράστια δέντρα. Είχε απάνω πεντακόσια αυγά, πιο μεγάλα κι από χιώτικο πιθάρι το καθένα και μέσα φαινόταν τα μικρά που έκραζαν. Σπάσαμε ένα με τα πελέκια και βγήκε ένα μικράκι δίχως φτερά, που θα 'ταν ίσαμε είκοσι γύπες*.

Σημεία και τέρατα

Περίπου είκοσι μίλια μακριά απ' τη φωλιά άρχισαν να συμβαίνουν σημεία και τέρατα. Ξαφνικά η φιγούρα της πρύμνης τίναξε τα χηνίσια της φτερά* κι έκραξε. Ο καπετάν Φάσκελος, εκεί που ήταν φαλακρός, έβγαλε μαλλιά. Αλλά το σπουδαιότερο, το κατάρτι μας πέταξε βλαστάρια και κλαδιά γεμάτα σύκα κι άγουρα, μαύρα σταφύλια*. Βλέποντας όλα τούτα τα παράξενα, όπως είναι φυσικό τα χάσαμε κι αρχίσαμε να προσευχόμαστε στους θεούς.

Το πλωτό δάσος

Δε θα 'χαμε προχωρήσει ούτε πενήντα μίλια πάλι και βλέπουμε ένα μεγάλο και πυκνό δάσος, όλο πεύκα και κυπαρίσσια. Σκεφτήκαμε πως θα 'τανε η ήπειρος, όμως ήταν ένα πέλαγο άπατο, με δέντρα φυτεμένα δίχως ρίζα, που στέκονταν ακίνητα κι όρθια, λες κι επιπλέανε. Όταν

πλησιάσαμε και καταλάβαμε τι γίνεται, δεν ξέραμε πια τι να κάνουμε, γιατί ούτε ανάμεσα απ' τα δέντρα περνούσαμε —έτσι πυκνά και πλάι πλάι όπως ήταν—, κι ούτε ήταν βέβαια εύκολο να γυρίσουμε πάλι πίσω.

Τότε κι εγώ σκαρφάλωσα στο πιο ψηλό δέντρο να δω μέχρι πού φτάνουν κι είδα ότι το δάσος συνέχιζε έτσι πέντε ή έξι μίλια κι ύστερα πάλι άρχιζε η θάλασσα. Έτσι, σκεφτήκαμε να ανεβάσουμε το καράβι απάνω στις πυκνές κορφές των δέντρων και να το περάσουμε, αν τα καταφέρουμε, ως την άλλη μεριά. Έτσι κι έγινε. Το δέσαμε μ' ένα μεγάλο παλαμάρι, σκαρφαλώσαμε στα δέντρα και, με χίλια ζόρια, το ανεβάσαμε απάνω στα κλαδιά. Ανοιξαμε κατόπιν το πανί κι όπως το φούσκωνε ο αέρας, γλιστρούσαμε απάνω στις κορφές των δέντρων σα να 'μασταν στη θάλασσα.

Κείνη την ώρα μου 'ρθε στο νου ένας στίχος του ποιητή Αντίμαχου* που λέει κάπου:

Έτσι καθώς ερχόντουσαν πλέοντας απ' το δάσος.

μετάφραση: Δημήτρης Καλοκύρης

* **του ποιητή Αντίμαχου:** Ο Αντίμαχος ο Κολοφώνιος ήταν επικός ποιητής (μέσα 5ου αιώνα π.Χ.)

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Πώς περιγράφει ο αφηγητής τους εχθρούς που συνάντησαν οι ναύτες; Μπορείτε να ζωγραφίσετε κάποια από τις εικόνες του κειμένου;
2. Ποιες σκηνές από την ελληνική ιστορία, τη μυθολογία ή την ποίηση θυμίζουν οι εικόνες με τα δελφίνια και το καράβι που έπεσε πάνω από τα δέντρα;
3. Βρείτε σε ποια σημεία του κειμένου υπάρχει υπερβολή. Αντικαταστήστε αυτά τα σημεία με δικές σας εικόνες από τη μυθολογία, την ιστορία ή τη σύγχρονη καθημερινή ζωή.
4. Από ένα σημείο που εσείς θα επιλέξετε, προχωρήστε την ιστορία, δίνοντάς της μια δική σας εκδοχή.

Λουκιανός

(Σαμόσατα Ασίας, 2ος μ.Χ. αιώνας)

Θεωρείται ο πρώτος συγγραφέας έργων επιστημονικής φαντασίας. Είναι διάχυτη στα κείμενά του η ειρωνεία, το χιούμορ και, βέβαια, η αχαλίνωτη φαντασία. «Γράφω», είχε πει, «για πράγματα που ούτε είδα ούτε έκανα ούτε μου τα 'παν άλλοι και που όχι μόνο δεν υπήρξαν ποτέ, αλλά ούτε καν θα μπορούσαν να υπάρξουν». Έργα του: *Ικαρομένιππος, Λούκιος ή Όνος, Πλοίων ή Ευχαί, Νεκρικοί διάλογοι.*